Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 9. Den 1. Februar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Guds Veie og Menneskenes Veie.

Fra the Deseret News.

(Fortsat fra Pag. 128.)

Til et Kongerige hører der en Konge eller Lovgiver, Love og Undersaatter til at regjeres ved disse Love; og ingen af de tre kan være uden de andre, og et fuldkomment Rige existere; endog Satans Rige har disse tre Ting; Djævelen er sin egen Konge og Lovgiver, saavidt som hans Magt strækker sig, og han har sine Love og Undersaatter. Et telestialt Væsen er ikke istand til at holde en terrestrial Lov for Mangel af Kundskab: et terrestrialt Væsen er ikke istand til at holde en celestial Lov for Mangel af Kundskab; og han er ikke istand til at annamme denne Kundskab af Mangel paa Dygtighed; hans Sjel er ikke tilstrækkelig udvidet, den terrestriale Lov fylder ham ganske, og han kan ikke rumme mere. Naar et Maal er fuldt, spildes der, naar man kommer mere deri; det vil løbe over og være spildt.

Ligesom det forholder sig med Maal, saa er det angaaende Kundskaber; naar et Menneske er fyldt med Kundskaben, den Lov, der hører til det Rige, hvori han lever, kan han ikke annamme mere; han kan ikke rumme mere; og om en Lov af høiere Orden blev given til ham, vilde han intet Rum have for den, og ingen Evne til at forbedres ved den.

Forend Mennesket syndede, var det fuldkommen i den Kreds, hvori det var sat; og dets Skaber og Lovgiver gav det kun een Lov, eet Bud eller Forbud, og det, som en Prøve af dets Lydighed; Alt, som stod i Forbindelse med det Rige, i hvilket det levede, og Alt paa Jorden, som var overladt til dets Omsorg, var til dets Raadighed, og det var tilladt det at handle frit, ligesom det behagede det i dets Kreds, netop ligesom dets Gud gjorde i sin, om det blot vilde holde een simpel, ligefrem, letforstaaelig Lov, men det Øieblik, det syndede, var det under denne brudte Lovs Forbandelse, og mange Rettigheder og Velsignelser, som det før havde besiddet, bleve tagne fra det; dets hidtil næsten ubegrændsede Frihed blev tagen fra det, idet dets Lovgiver gav det andre Love, som vare mere indskrænkede i deres Natur, eller mere udstrakte i deres Virkninger, saa de berøvede det forhen nydte Velsignelser, som en Straf for den ene, som det havde brudt.

Denne Retning har Gud stedse fulgt angaaende sit Folk. Loven blev forandret for Adam for at passe til hans Handlinger og Omstændigheder. Loven for Israel i Moses Dage blev lempet, for at passe til deres Handlinger og Omstændigheder. Gud forandres ikke; Han handler Ret alle Tider, og især i dette Ene varierer Han ikke;

deri viser Han sin Tilbøielighed til at velsigne sine Børn og gjøre dem Godt, idet Han altid afpasser sine Love efter deres Evner og Fornødenheder. Da Israel ikke vilde holde det høiere Præstedømmes Lov tog Gud det fra deres Midte, af Barmhjertighed til dem, at de ikke aldeles skulde ødelægge sig selv ved at synde imod den, og efterlod det mindre Præstedømme hos dem, og Loven om kjødelige Bud, som en Skolemester, forat bevare dem som en særskilt Nation, indtil de skulde angre, og blive rede til at annamme det høiere Præstedømme, og da var Han rede til at gjenoprette det høiere Præstedømme, hvilket Han gjorde i Christi Person.

Endvidere, for at frelse Mennesket fra at synde saaledes, at det vilde være nødt til at feies bort fra Jorden, førend Jorden havde opfyldt sin Skabelses Maal, optog Han viseligen det hellige Præstedømme til Himlene, og med det den aabnende Dør til en himmelsk (celestial) Lov og celestial Herlighed; og Han overlod Mennesket at vandre paa Jorden mange Aarhundreder i saadant Mørke og Uvidenhed, at det ikke kunde begaae den utilgivelige Synd, og aldeles og for evigt bortstøde sig fra dets Skabers Aasyn; idet Han endnu aabnede en Dør til Haab, formedelst fremtidig Evangeli-Prædiken, til hine uvidende Væsener i deres Aanders Fængsel, ligesom Jesus gjorde til lignende Aander, medens Hans Legeme hvilede i Graven.

Efterat den evige Fader havde seet Menneskets Ugudelighed i mange Generazioner; at det havde overtraadt Lovene, forandret Anordningerne, og brudt den evindelige Pagt — den eneste Pagt, ved hvilken det kunde haabe at faae Tilgivelse her eller herefter; at Jorden ilede sin Fuldendelse imøde, og næsten opfyldte sin Skabelses Maal; og da Han vidste, at de, der levede paa Jorden, de, der havde levet paa Jorden, og de, der skulde leve paa Jorden uden Evangeliet og Jorden selv ikke kunde beredes uden Ham til en himmelsk Herlighed, udsendte Han sine hellige Engle og overantvordede det større og mindre Præstedømme til sin Tjener Joseph Smith, som ved dette Præstedømmes Kraft og Magt oprettede Guds Kirke og Rige paa Jorden; som overantvordede dette Præstedømme til mange Andre; som aabnede Livets og Salighedens Vei til Faderens Aasyn for Jordens og alle Væsener derpaa, som vilde annamme de glædelige Tidender; som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og hensov med alle Propheterne, der vare døde som Martyrer og vare gangne forud for ham til himmelsk Paradies.

Og hvad var den første store og allervigtigste Lov, som blev given til de Hellige formedelst Joseph, til Oprettelsen af Guds Kirke og Rige paa Jorden i denne Uddeling? Ville I ikke sige: Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Synds-Forladelse, og Haands-Paalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aand? Alt dette fordredes af Syndere, forat de kunde blive Hellige; som alletider blev, og altid vil blive fordret af Jordens Beboere, forat de kunne blive Hellige, og uden alle disse Ting kan Ingen vorde en Hellig.

Efterdi ethvert Rige kræver Rum, og der ikke kan være noget Rige uden Rum, var det nødvendigt, at der skulde være Plads for Guds Rige paa Jorden. Og da Gud forudsaae dette, opreiste han vise Mænd længe førend denne sidste Uddelings Forkyndelse, og aabenbarede til dem en Konstitution og politisk Regjeringsform paa dette Land, under hvilken alle Mennesker kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres egne Samvittigheder, og Ingen skulde forurolige i sin Gudsdyrkelse overeensstemmende med Landets Love. Og da han ogsaa vidste, at denne Regjering, den bedste af alle Regjeringer, i Henseende til alle andre Regjeringer, havde tiltaget sig den Ret at controllere Landet, som Han havde dannet for sine Hænders Gjerningers Gavn,

befalede Han sine Hellige at sammenskyde deres Penge, uden Hensyn til Beløbet, og sende deres vise Mænd dermed at kjøbe Land, saa der maatte være Plads paa Jorden, hvor hans Kirke og Rige kunde oprettes, og Ingen kunde have at sige: dette Rum, dette Land er mit, og de Hellige har plyndret mig.

Efterkom de Hellige dette store Bud? Somme gjorde det, og Somme ikke. Der var Nogle, som sendte alt det, de kunde, til at kjøbe Land til Zions Oprettelse, og der var Mange, som sendte Lidet eller Intet, og foregav at de havde Intet; det de havde var en Hustrues Medgift eller tilhørte Børnene, og at de ikke maatte disponere over det; og mange Undskyldninger blev opfundne af de Hellige forat beholde deres Penge, og sammenligningsviis blev kun lidet Land kjøbt; men hvad blev Følgen deraf? De vare faa i Antal, og deres Fjender kom over dem, og overvældede dem, og adspredte dem, netop ligesom Propheten Joseph fortalte dem, at de vilde blive, dersom de ikke holdt Befalingen.

Fra hiin Tid næsten til den nærværende ere de Hellige blevne drevne fra Stad til Stad, og fra Sted til Sted; deres Liv er bleven borttagen fra Jorden, indtil nogle Faa, som da var, sparedes for at bære Vidnesbyrd om deres Tugtelser; og nok af deres Eiendom er bleven ødelagt til at de kunde have kjøbt et Hvilested tusinde Gange; men ingen Tak havde de Ugudelige, som have foretaget disse Tugtelser, thi Herren vil kræve det af deres Hænder i hans egen Tid; og endskjønt han bruger de Ugudelige som et Riis til at straffe sit Folk, naar de overtræde og ikke vil udholde hans Lov, gjøre de, de Ugudelige, det frivilligen, i deres egen frie Villies Øvelse; og de maae være ansvarlige for deres Handlinger, og tidligere eller senere lide den Straf, deres Forbrydelser fordre.

Men da Gud aabnede denne sidste Uddeling til de Hellige, ligesom ved Menneskets Indførelse paa Jorden, gav han den fuldkomneste Lov, han kunde give for hans Riges hurtige Fremvext, til Hans Folks Gave, og stræbte at indprænte dem, at de eftersom de havde ladet sig hverve i den største og helligste Sag, der kunde indstiftes, burde betragte alt, hvad de besadde, som et Laan fra deres Skaber og Konge, der eiede alle Ting, og de burde bruge Alt frit til hans Riges Fremgang, uden Spørgsmaal eller Modsigelse; og ikke regne sig selv eller nogen Ting de besadde, som deres eget, men at de vare blevne kjøbte for en Priis, som Blod eller Skat aldrig kunde betale; og de og alle deres Besiddelser burde stedse være rede paa deres Mesters Opfordring, til at bruges netop naar han vilde.

Til hvem blev denne Lov om Opoffrelse given? Til de Hellige, førend de havde viist sig ulydige, og for den simple Aarsag at de maatte annamme de størst mulige Velsignelser, formedelst Guds Riges hurtige Opbyggelse. Holdt de Loven? Nei! De vægrede sig og bleve adspredte. Og hvad var Resultatet? Tiende-Loven blev given. Til hvem? Til de Hellige, efterat de havde viist ved deres Gjerninger, at de ikke vilde holde Loven om Opoffrelse. Indskrænkede eller tilintetgjorde Loven om Tiende Opoffrelses-Loven? Ingenlunde; den er lige saa god nu, som den var, førend Tiende-Loven blev given.

Da den mere fuldkomne Opoffrelses-Lov blev forkastet, gav Herren Tiende-Loven. Hvorfor? Fordi Herren virker ved Midler. Han dannede Verden ud af den Overflødighed af Materialier, der havde existeret fra Evighed, og i Evighed, og han brugte Midler til at danne og indrette hine Materialier i den Form, han ønskede, og Han bruger Midler til at fuldføre alle sine Værker. Og i dette giver Han sit Folk et Exempel, og opfordrer dem til at bruge Midler til at opbygge Hans Rige, og uden Midler vil Han ei have det bygget. Og

eftersom alle Midler i Skabelsen vare Hans egne, fordrede Han at alt, hvad han havde givet til de Hellige, som sine Huusholdere, skulde tages i Brug. Og da Han havde prøvet, at de ikke vilde gjøre det, gav Han dem den mindste Lov Han kunde give dem, overeensstemmende med hans Hensigter, og det var en Tiendedeel. Og alle, som ikke ere villige til at gjøre saameget ud af deres Huusholdning for den Sags Fremskridt, de foregiver at elske fremfor alle andre, ere ikke værdige at kaldes Hellige eller Jesu Disciple.

Og hvad har været Resultatet? Fra den Dag Tiende-Loven blev given, have de Hellige spurgt, hvorledes de skulde forstaae den; de kunde forstaae rigtigen, hvorledes de skulle dele en Ore, naar de kun have een; og det er dem ikke klart, hvorledes de skulle arrangere alle de forskjellige Dele, forat udvælge een Tiendedeel af Værdien paa det Hele; eller hvormange Skjepper Hvede de maae tiende ud af et Tusinde, naar de have betalt Arbeids-Tiende for hver Dag i Aaret? Eller om det overhovedet tilkommer at give Arbeids-Tiende, naar de ere engagerede til Havedyrkning eller Agerdyrkning? Eller om de, naar de kun have 8 Grise, skal tiende dem, da de see, at de ikke kan dele lige, uden at dræbe een?

Kan det i Sandhed siges om alle Hellige, der have tilladt sig saadanne Grublerier, og tusinde flere af lignende Natur, eller overhovedet nogen Spørgsmaale i deres Sind angaaende Tiende-Loven, at de ikke have forstaaet Sagen. De have seet paa Skyggen, og ikke givet Agt paa Substanzen og de have forglemt, eller vide ikke hvad Slags Personer, de burde være, eller hvad Præstedømmets Lov udkræver.

Hvad, Rigets Børn og den allerhøieste Guds Hellige, som see efter og forvente Throner og Herredømmer, og Fyrstendømmer, og Magter, og Ophøielser i de evige Verdener, og Deelagtighed i Arv med deres elskelige Frelser til alle hans Faders Riges Herligheder, nedlade sig saaledes at de tilstede Satans Fristelser eet eneste Dieblik i deres Sjæle, saa de spørge, hvorledes de skulle dele een Tiendedeel af deres Eiendomme og Indtægter', med Ham, der har laant dem Alt hvad de have, (thi de eie Intet), og det tilmed i den samme Slægt, i hvilken deres Gud og Konge havde givet dem en stor og herlig Lov; og de have undladt at opfylde den, og have mistet dens Gavn og Velsignelser; og formedelst den Dorskhed, og Gjerrighed, og Uvidenhed, og det Afguderi, som endnu omvikler dem, er en ny Lov saa at sige bleven fremtvungen fra Herlighedens Hoffer, den mindste Lov, der kunde gives, og den samme, der blev given til gamle Israel i deres Dorskhed og Efterladenhed til deres Pligt; og det tillige, forat de kunde opnaae Frelse med den mindst mulige Tro og Gjerninger!— Og dog standse for at spørge?

Hvorledes er det fat med Eder, at I ville erholde Frelse uden de Anordninger, der frembringer den? Og hvorledes vil I faae hine Anordninger uden en Plads, hvor de kan administreres? Og hvad er et Herrens Tempel for, undtagen for at de Hellige kan annamme af hine Anordninger, der vil sikkre deres egen Saliggjørelse og Ophøielse, tilligemed deres Venner, levende og døde? Og vil jordiske udødelige Væsener, der ere bestemte for den Herlighed I haabe og troe paa, nedlade sig til at spørge om Uddelingen af een Tiendedeel af Eders Besiddelser, de blotte Frugter af en brudt, men langt fuldere og fuldkomnere Lov, hvilken I burde have holdt; og dersom I havde holdt den, vilde ingen Sjel i Zion nogensinde have havt Anledning til at sige, jeg er fattig, eller til at mangle Livets Bekvemmeligheder; thi naar Guds Folk gjør Hans Villie, udøser Han Velsignelser, indtil de ikke have Rum til at modtage mere, og deres Fiender ikke have Magt over dem.

Spørger de Faa, der have helliget al deres Tid og Talenter og Gods til Opbyggelsen af Guds Rige, om de fortryde det. Spørger mange Flere, som have ydet til Herrens Forraads-Huus uden Vægt eller Maal i de sidste sex Maaneder, om de vilde bortbytte den Glæde, de føle ved at have tilsidesat deres Tiende-Grublerier, og hævet sig i deres Følelser henimod den fuldere Nydelse af den høiere Lov om Opoffrelse ved deres Gjerninger, om de vilde bortbytte hine Følelser for alt Kaliforniens Guld.

Naar de Hellige have betalt deres Tiende, eller een Tiendedeel af Alt lige til den sidste Skilling, hvormeget have de da betalt? Netop een Tiendedeel af hvad Guds Lov fordrer af dem, uden forsaavidt de have ødelagt denne Lov formedelst deres Overtrædelser; og om de Hellige af ganske Hjerte og med al deres Gods skulde vende sig til Herren, og hellige sig selv, og alt hvad Herren har laant dem til Hans Tjeneste, endog til frivilligen at opoffre deres Liv, om det skulde behøves, uden at Herren indbyder dem dertil, skulde de ikke oftere høre Tiende-Loven kundgjort til dem; de vilde snart føle, at den var en Lov for et oprørsk Folk, og ikke for dem; at de levede over den, og ikke havde Brug for den; og Glæden af at leve eet Aar i saadan Lydighed, vilde overveie alle Glæder i deres tidligere Liv og Himlens Engle vilde være deres Ledsagere ved Dag og ved Nat, og de kunde tale sammen med dem, som med hinanden.

Men hvortil behøver Herren saamegen Tiende og Offer? Til at bygge Templer? Nei! han behøver ikke nogen af Eders Penge. Han kommer ikke herned for at arbeide og bygge Huse; han har været her og gjort sit Arbeide, og han ønsker at I skal bruge Eders egne Midler og gjøre Eders egen Bygning. Behøver han et Tempel, hvori han kan annamme sin Begavelse? Nei! han annammede sin Begavelse for en lang Tid siden, og er indgaaet til sin Hvile, og ønsker I skal bygge et Huus til hans Navn, et helligt Sted, hvor han kan møde Eder, og see at I annammer Eders Begavelser, ligesom han har annammet sin, at hvor han er gangen hen, I ogsaa kan gaae hen, og boe hos ham evindelig.

I den senere Tid især have mange af Brødrene været ædle, og Gud har udøst sin Aand i større Overflødighed, og de Hellige har frydet sig mere end nogensinde; og vi skrive ikke for at finde Feil hos Nogen, men for at forkynde Eder den simple Sandhed, bedende at Eders Sind maae aabnes til at annamme den, at Eders Sjele kan udvides, og Eders Tro forøges, saa at I kan have Kraft til at gjøre mere og hjelpe til at fremrulle Guds Rige stærkere, forat Zion kan opbygges, Herrens Tempel opføres, Saliggjørelse udstrømme til de ærlige af Hjertet blandt alle Nationer, og Jorden renses og beredes, medens de Hellige skal staa paa hellige Steder og forvente Menneskens Søns Tilkommelse i Kraft og megen Herlighed.

(Sluttet.)

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 101).

Efterfølgende Beretning om Opdagelsen og Oversættelsen af denne Optegnelse (Mormons Bog) er uddraget fra et lille Skrift af Ældste Orson Pratt, hvilket blev

offentliggjort i Edinburg i 1840, under Titel af "Mærkværdige Syner," hvortil vi henvise vore Læsere angaaende videre Oplysninger. — Vel siger den, som gjør Indvendinger, dersom det ikke var saa forunderligt, vilde Bogen betragtes som een af de største Opdagelser, som Verden nogensinde havde været Vidne til. — Dersom Du havde pløiet eller gravet en Brønd eller Kjælder og tilfældigen opgravede en Optegnelse, som indeholdt nogle Beretninger om den gamle amerikanske Historie og dens oprindelige Indbyggere tilligemed de indianske Stammers Oprindelse, som nu beboe det; havde blot disse Optegnelser Intet at gjøre med Gud, eller Engle eller Inspiration, vilde det have været hilset af Amerikas og Europas Lærde, som et af de første og vigtigste Opdagelser, der i den sildigere Tid udfolder en Hemmelighed, hvilken indtil nu har trodset alle den lærde Verdens Undersøgelser. Ethvert Tidsskrift vilde have været fyldt med de glade Tidender, medens dets Indhold vilde have skænket Verden en Strøm af Lys om Noget, der før var skjult i Uvishedens og Tvivlens Labyrinth. Men hvem kan underkaste sig og saaledes ydmyge sig i disse oplyste Tider, at han kan modtage Ting, der ere navnkundige saavel med Hensyn til dets Religion som Lærdom, fra Engles Betjening og fra Inspiration? Dette er for meget; bort med saadanne Ting, det kommer i Contrast med disse Dages Popularitet og Viisdom. Til dette svarer jeg: Herren vidste det, før han aabenbarer det; dette var en Hovedgjenstand, han havde til Hensigt; det er en billig Maade at handle med Menneskenes Børn paa; Gud tager altid en forskjellig Retning hvorved han udmærker sig, forskjellig fra Verdens Viisdom, i den Hensigt „at beskæmme de Vise, og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand;" han udkaarer Mænd af ringe Herkomst, endog Enfoldige og Ulærde, ja saadanne, som ere foragtede, til at gjøre hans Gjerning og udføre hans Beslutninger, paa det at intet Kjød skal rose sig for ham. O, I Vise og Lærde! som foragte den Viisdom, som er herovenfra! Vide I ikke, at det var umuligt for Verden ved Viisdom at udfinde Gud? Vide I ikke, at al Eders Viisdom er Daarskab for Gud? Vide I ikke, at I maae blive som et lille Barn og være villig til at lære Viisdom af den mindste af hans Tjenere, eller I vil omkomme i Eders Uvidenhed.

Men hvilke ere de Vidnesbyrd, som vi kunne samle fra Skriften angaaende dette herlige Værks Aabenbarelse? Vi skulle forsøge at vise den: først, at Amerika er et Land, som var forjættet til Josephs Sæd; for det andet, at Herren vilde aabenbare sin Sandhed til dem, saavelsom til Jøderne; og for det tredie, at deres Optegnelser skulde komme frem og blive forenede til eet Vidnesbyrd med Jødernes Optegnelser, i Israels Gjenopreisnings Tid, i de sidste Dage.

1—1 Mose B. 48. Da Jacob velsignede Josephs to Sønner, siger han: "De skal vore til en Mangfoldighed i Jordens Midte." I den samme Velsignelse siges der om Ephraim: "Hans Sæd skal blive en Mangfoldighed af Nationer." Nu, læg Meningen af disse Forudsigelser sammen, og det gjør Ephraim til en Mangfoldighed af Nationer i Jordens Midte. I 1 Mose B. 49, propheteres der betræffende Joseph, da Jacob velsigner ham: at han skulde blive "en frugtbar Green ved en Kilde, hvis Qviste udbredte sig over Muren: Bueskytterne have svarligen bedrøvet ham, og skudt paa ham, og hadet ham, men hans Bue forblev dog stærk." — — — „Igien siger han videre, Din Faders Velsignelser have overgaaet mine Forfædres Velsignelser indtil de yderste Grændser af de evige Høie: de skal være paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra hans Brødre." Nu spørger jeg, hvem var Jacobs Forfædre, og hvad var Velsignelserne, de forlenede ham? Abra-

ham og Isaak vare Jacobs Forfædre, og Canaans Land var Velsignelsen, som de forlenede ham, eller det, som Gud lovede dem, at han skulde eie. Læg Mærke til, at Jacob forlener Joseph et meget større Land end Canaans Land; endog større end det hans Fædre havde forlenet til ham; thi Josephs Velsignelser vare udstrakte til Grændserne af de evige Høie. Nu, Læser, staae i Ægypten, hvor Jacob dengang stod, og maal til Grændserne af de evige Høie, og Du vil lande nogetnær i Amerikas Midte. En Prophet, som omtaler Ephraim, siger: "Naar Herren skal brøle som en Løve, skal Ephraims Børn skjælve fra Vesten." Nu lad os sammendrage disse Forudsigelser; først, at Ephraim skal vore til en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt; for det andet, at Joseph skulde blive velsignet med en langt større Arvedeel, saa langt borte som Amerika; for det tredie, at de skulde være vesten for Ægypten eller Jerusalem.

Nu lad Verden undersøge fra Pol til Pol, og de kan ikke finde en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt, som muligviis kan have deres Udspring fra Ephraim, med mindre de ville søge dem i Amerika; thi Midtpunktet af Jordens andre Dele er beboet af blandede Racer, som have Oprindelse fra forskjellige Kilder; medens her et næsten uendeligt Land var udelukt fra den øvrige Verden, og beboet af en Race, øiensynlig af den Herkomst, endskjøndt saa tydelig deelt i saa mange Folkeslag. Nu, Skriften kan ikke feile; derfor maae disse Skriftsteder hentyde til Amerika; thi ifølge sund Fornuft kan de ikke hentyde til noget andet Sted.

For det andet skal vi bevise, at Gud aabenbarede sig til Josephs eller Ephraims Sæd — deres Opholdssted have vi allerede viist — boende i Amerika. I denne Henseende ville vi anføre Hos. 8. 12.; talende om Ephraim, siger han ved Prophetiens Aand: "Jeg har skrevet om ham (Ephraim) mangfoldige Ting af min Lov, men de bleve dog agtede som noget Fremmed." Disse ere sikkre Beviser, som ikke behøve nogen Forklaring, at de store himmelske Sandheder bleve aabenbarede til Ephraim og bleve regnede som noget Fremmed. For det tredie — skulde disse Optegnelser fremkomme netop før Israel skulde samles? Jo visselig; thi Ezek. fortæller i det 37te Cap.: at Gud befalede ham at tage et Stykke Træ og skrive paa det for Juda og hans Medbrødre af Israels Huus; og da at tage et andet Træ og skrive paa det for Joseph, Ephraims Træ og for al Israels Huus, hans Medbrødre; og forene dem til eet, og de skulle være eet i Din Haand. Og naar Dit Folks Børn skal spørge angaaende disse Ting, sigende: vil Du ikke tilkjendegive os, hvad Du mener med disse Ting? siig da til dem: Saaledes siger den Herre Gud: "See, jeg vil tage Josephs Træ, som er i Ephraims Hænder og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge den til det, som er af Judæ Træ, og gjøre dem til eet, og de skal være eet i min Haand: og de Træer, hvorpaa Du skriver, skal være i Din Haand for deres Øine. Og siig til dem, saaledes siger Gud Herren: See, jeg vil tage Israels Børn ud fra Hedningene, hvor de fore hen, og vil samle dem fra alle Sider og føre dem til deres eget Land; og jeg vil gjøre dem til een Nation paa Israels Bjerge; og een Konge skal være Konge over dem Alle: og de skal ikke mere være to Nationer, ei heller skal de mere være deelte i to Kongeriger fremdeles." Nu, Intet kan være mere tydeligt end den nævnte Propheti; der er talt om tvende Skrivelser, den ene til Ephraim, den anden til Juda; den til Ephraim skulde blive ført frem af Herren og forenes med Judas, og de skal blive eet i deres Vidnesbyrd og vore sammen paa denne Maade, for at forkynde Israels Indsamling. Den 85de Psalme er meget tydelig angaaende dette: idet den ta-

ler om Israels Tilbagebringelse til deres eget Land, siger den: "Barmhjertighed og Sandhed ere mødte tilsammen; Retfærdighed og Fred have kysset hverandre; Sandhed skal udspringe af Jorden; og Retfærdighed skal see ned af Himlen. Ja, Herren skal give det, som er godt; og vort Land skal give sin Grøde. Retfærdighed skal gaae foran ham og lede os paa Veien i hans Fodspor." Nu, Frelseren, som beder for sine Disciple, siger: "Hellige dem i Din Sandhed — Dit Ord er Sandhed.' Af disse Linier lære vi, at hans Ord vil udspringe af Jorden, medens Retfærdighed seer ned af Himmelen. Det næste, som derefter følger, er, at Israel skal ledes paa Veien i hans Fodspor og deeltage i deres eget Lands Frugt. Da Jeremias (33, 6.) taler om Judas og Israels endelige Tilbagevendelse fra Fangenskab, siger han: "Jeg vil aabenbare overflødig Fred og Sandhed til dem." Idet Esaias taler om den evige Pagt, som skulde samle dem, udtrykker han sig meget besynderligt og mærkeligt, saaledes: „Deres Sæd skal blive kjendt iblandt Hedningene, og deres Afkom iblandt Folkene." Nu, Læser, maa jeg spørge: Kan Nogen fortælle os, om de indianske Amerikanere ere af Israel, med mindre det skeer ved Guds Aabenbaring? derfor var dette en skjult Hemmelighed, som var nødvendig at aabenbares i Tiden for deres Indsamling.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 120.)

Strax efter denne Conferenze vendte jeg tilbage til mit eget Huus, og reiste atter derfra, (ledsaget af min Hustru, Oliver Cowdery, John Withmer og David Whitmer) og aflagde et Besøg hos Hr. Knight i Colesville, Broom County. Vi fandt Mange der i Nabolavet, som troede og vare begjærlige efter at annamme Daab.

Vi bestemte en Forsamling til Sabbathen, og om Løverdag Eftermiddag byggede vi en Dæmning tvers over en Strøm af Vand, som var beqvem til at forrette den hellige Handling ved; men om Natten samlede en Pøbelhob sig og ødelagte vor Dæmning, hvilket hindrede os i at forrette Daaben paa Sabbathen.

Vi mærkede sidenefter at denne Pøbel var bleven tilskyndet til at ødelægge Dæmningen af visse secteriske Præster i Nabolavet, som begyndte at see, at deres Haandtering var i Fare, og lagde denne Plan for at standse Sandhedens Fremgang; og det Efterfølgende vil vise, hvor fast de foresatte sig deres Opposition, saavelsom hvor lav deres Hensigt var tilsidst.

Sabbathen kom, og vi holdt vor Forsamling. Oliver Cowdery prædikede, og Andre af os bare Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog, Lærdommen om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave etc. Iblandt vore Tilhørere vare ogsaa hine, som havde forstyrret vor Dæmning, og som syntes lysten efter at gjøre os Uorden; men de holdt dog inde indtil Forsamlingen var hævet, og da begyndte de strax at tale til dem, som de troede vare vore Venner, for at prøve paa at ægge dem imod os og vor Lære.

Iblandt de Mange, som bivaanede denne Forsamling, var ogsaa en Emilie Coburn, Søster til Joseph Knight. Hr. Shearer, en Theolog af den presbyterianske Troesbekjendelse, som havde betragtet sig

som hendes Præst, fik Nys om, at hun var paa Nippet til at troe vor Lære, og var kort førend denne vor Forsamling kommen til hende for at arbeide med hende; men efter at have tilbragt nogen Tid med hende uden at være istand til at overtale hende til at være imod os, bestræbte han sig paa at faae hende til at forlade sin Søsters Huus og drage med ham til hendes Fader, som boede i en Afstand af idetmindste ti Mile derfra; i denne Hensigt tog han Tilflugt til en List: han fortalte hende, at een af hendes Brødre ventede et vist Sted paa hende og ønskede, at hun skulde tage hjem med ham; det lykkedes ham saaledes at faae hende et lille Stykke Vei bort fra Huset; men da hun saae, at hendes Broder ikke ventede paa hende, vægrede hun sig ved at gaae videre med ham, hvorpaa han tog fat paa hendes Arm, for med Magt at drage hende videre; hendes Søster kom snart til, og de to Fruentimmer vare ham for mange, og han blev nødt til at snige sig bort uden at faae sit Ærende forrettet, trods al hans Arbeide og Oprigtighed. Intet afskrækkede ham alligevel, han gik til hendes Fader, forestillede ham Et eller Andet, som bevægede den gamle Herre (gentleman) til at give ham Ret til med Magt og mod hendes Villie at bringe hende hjem til hendes Faders Bolig, saa snart som vor Forsamling omtalte Søndag Aften var tilende. Al hans Uleilighed var alligevel forgjæves; thi nævnte Emilie Coburn blev kort Tid efter døbt og ved Haandspaalæggelse bekræftet som et Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den næste Morgen vare vi dog paa vor Post, og førend vore Fiender blev det vaer, havde vi repareret Dæmningen; og følgende 13 Personer bleve døbte af Oliver Cowdery, nemlig: Emma Smith, Hezekiah Peck og hans Hustru, Joseph Knight og hans Hustru, William Stringham og hans Hustru, Joseph Knight jun., Aaron Culver og Hustru, Levi Hall, Polly Knight og Julia Stringham. Førend Daaben ganske var tilende, begyndte Pøblen atter at samle sig, og strax efterat vi havde begivet os bort, talte de omtrent halvtredsindstyve Mennesker. De omringede Hr. Knights Huus (hvorhen vi havde begivet os) fulde af Vrede og, som det syntes, fulde af Attraa til at foretage Voldsomhed imod os. Nogle gjorde os Spørgsmaal, Andre truede af os, saa vi fandt det viseligt at forlade Stedet og begive os til Newel Knights Huus.

Derhen fulgte de os ogsaa, og det var kun ved at udvise stor Forsigtighed og Tillid til vor himmelske Fader, at vi undslap, at man med Voldsomhed lagde Hænder paa paa os; og saalænge, som det behagede dem at blive staaende, vare vi nødte til at svare dem paa deres forskjellige unyttige Spørgsmaal, og taale utallige Forhaanelser og Trudsler.

Vi havde bestemt en Forsamling til denne Aften, i den Hensigt at benytte den til at give dem Haandspaalæggelse, som vare blevne døbte samme Morgen: den til Forsamlingen fastsatte Tid kom, og vore Venner havde næsten alle samlet sig, da, til min Overraskelse, en Retsbetjent ankommer til mig, og jeg bliver arresteret af ham ved en Arrestordre, under Paaskud af at jeg var en uordentlig Person, idet jeg satte Landet i Oprør ved at prædike Mormons Bog, etc. etc. Retsbetjenten underrettede mig kort efter, at jeg var bleven arresteret, om at deres Plan, som havde udstedt Arrestordren, var at faae mig i Pøblens Hænder, som nu ventede paa mig i et Buskværk; men det var hans Beslutning at frelse mig, saa at jeg skulde undgaae dem, da han var kommet efter, at jeg var af en anden Slags Mennesker, end jeg var bleven fremstillet for ham at være. Jeg blev snart overtydet om, at han havde talt Sandhed til mig angaaende dette; thi ikke langt fra Hr. Knights Huus blev den Vogn, hvori vi havde sat os op, omringet af Pøblen, som kun syntes at vente paa et eller

andet Signal fra Retsbetjenten. Men til deres store Feiltagelse gav han Hesten et Rap med Pidsken og førte mig afsted, saa de ikke kunde naae mig. Medens vi foer temmelig hurtig afsted, gik et af Vognhjulene af, hvilket bevirkede, at vi endnu engang blev omringet temmelig nær af dem, da de hurtigt kom efter os; alligevel magede vi det dog saaledes, at Hjulet kom paa igjen, og vi lod dem atter bag os. Vi kjørte nu afsted til Byen Syd Bainbridge i Chemango County, hvor han da giemte mig i et Værelse over en Viinkjelder; og for at Alt skulde gaae vel for ham saavelsom for mig, sov han om Natten med Fødderne imod Døren og med en ladet Musket ved sin Side, og jeg afbenyttede en Seng, som fandtes i Værelset; han havde erklæret, at han, dersom vi paa en ulovlig Maade blev foruroliget, vilde stride for mig og forsvare mig, saa vidt som det stod i hans Magt.

Den følgende Dag blev en Ret nedsat for at undersøge de Beskyldninger, som vare blevne førte imod mig. En stor Bevægelse herskede paa Grund af de skjændige Beskyldninger, som vare blevne udspredte; Usandheder, hvis Beskaffenhed det Følgende vil vise.

Imidlertid havde min Ven, Joseph Knight, forføiet sig hen til to af sine Naboer, nemlig dHr. Jacob Davidson og John Reid, (agtværdige Landmænd, Mennesker, bekjendte for deres Redelighed, og vel bevandrede i deres Lands Love) og fik dem til at være mig behjælpelig under mit Forhør. Endelig begyndte Forhøret under en Mængde Tilskuere, som ialmindelighed lagde den Tro for Dagen, at jeg var skyldig i Alt, hvad der var bleven fortalt om mig, og følgelig vare de meget ivrige for, at jeg skulde straffes i Overeensstemmelse med min Forbrydelse. Iblandt de mange Vidner, som bleve kaldte op imod mig, befandt Hr. Josiah Stoal sig — hvem jeg har omtalt, da jeg havde arbeidet for ham nogen Tid — som blev examineret paa følgende Maade.

Har Arrestanten, Joseph Smith, ikke en af Deres Heste? — Jo.

Gik han ikke til Dem og fortalte Dem, at en Engel havde viist sig for ham og bemyndiget ham til at tage Hesten fra Dem? — Nei, han fortalte mig ikke nogen saadan Historie.

Nu, hvorledes fik han da Hesten fra Dem? — Han kjøbte den af mig, ligesom en anden Mand vilde gjøre.

Har De faaet Deres Betaling? — Det er ikke Deres Forretning. Man gjorde atter samme Spørgsmaal, Vidnet svarede: "Jeg erholdt hans Haandskrift for Prisen af Hesten, hvilket jeg anseer at være lige saa god som Betalingen; thi jeg er velbekjendt med Joseph Smith jun., og veed, at han er en redelig Mand, og hvis han ønsker det, er jeg rede til at lade ham faae endnu en Hest paa samme Vilkaar."

Hr. Jonathan Thompson blev dernæst kaldt frem og examineret.

Har Arrestanten, Joseph Smith jun., ikke faaet et Spand Oxer af Dem? — Jo.

Erholdt han dem ikke af Dem ved at fortælle Dem, at han fik en Aabenbaring om, at han skulde have dem? — Nei, han har ikke talt et Ord paa den Viis angaaende Oxerne; han tilhandlede sig dem, ligesom en Anden vilde have gjort.

Efter et Par lignende Forsøg endnu holdt Retten op en Stund, for at der kunde blive sendt Bud efter to unge Fruentimmer, Døttre af Hr. Stoal, med hvilke jeg i nogen Tid havde været i Selskab, for om muligt at Noget kunde lokkes ud af dem, som kunde vendes til et Skin imod mig. De unge Damer ankom og fik adskillige Spørgsmaal, som angik min Karakteer og Opførsel ialmindelighed, men isærdeleshed om mit Forhold til dem, baade offentlig og privat; og de bare begge saadant Vidnesbyrd til Gunst for mig, at det ikke efterlod mine Fiender et Skin for deres Be-

retning. Adskillige Forsøg bleve nu foretagne for at bevise Noget imod mig, og Tildragelser, som man bekræftede at have fundet Sted i Broom County, bleve fremførte; men disse mine Lovkyndige vilde ikke her gaae ind paa Noget mod mig, hvorfor mine Forfølgere magede det saaledes, at de fik opholdt Retten saalænge, indtil det var lykkedes dem at erholde en Arrestdom fra Broom County; hvilken Arrestdom de betjente sig af angaaende mig i samme Dieblik, som jeg var bleven frikjendt af denne Ret.

Den Retsbetjent, som fuldbyrdede denne Arrestdom paa mig, havde ikke saasnart arresteret mig, førend han begyndte at udskjelde og forhaane mig, og saa ufølsom viste han sig imod mig, at han, skjøndt jeg var bleven opholdt hele Dagen i Retten uden at have faaet Noget at nyde siden Morgenen, dog skyndte sig afsted med mig til Broom County, som var beliggende i en Afstand af omtrent femten Mile derfra, førend han undte mig nogensomhelst Spise. Han førte mig hen til et Værtshuus, hvor han samlede en Deel Mennesker, som benyttede ethvert Middel til at rive mig ned, gjøre mig latterlig og forhaane mig. De spyttede paa mig, pegede Fingre ad mig, og raabte: Prophеti, Propheti! og saaledes efterfulgte de dem, som korsfæstede Menneskeslægtens Frelser, uden at de vidste, hvad de gjorde. Vi vare paa den Tid ikke langt borte fra mit eget Huus. Jeg ønskede, at man vilde tillade mig at tilbringe Natten sammen med min Hustru i mit Hjem, og tilbød nogle Betingelser til Sikkerhed for min Person; men man negtede mig det. Jeg yttrede, at jeg ønskede Noget at spise. Retbetjenten reqvirerede mig da nogle Brødskorper og noget Vand, hvilket var al den Kost, jeg fik den Nat. Tilsidst skulde vi gaae til Sengs; Retsbetjenten lod mig ligge inderst, til Væggen; derpaa lagde han sig selv ved Siden af mig og holdt sin Arm om mig, og vilde ved den mindste Bevægelse af mig klemme mig fast, da han frygtede for, at jeg skulde forsøge at slippe fra ham; og paa denne (ikke meget behagelige) Maade tilbragte vi Natten. Den følgende Dag blev jeg ført for Magistrats Retten i Colesville i Broom County og sat i Forhør. Mine tidligere troe Venner og Lovkyndige vare atter ved min Side; mine tidligere Forfølgere vare arrangerede imod mig. Mange Vidner bleve igjen fremkaldte og examinerede; af disse Vidner var der Nogle, som svor paa de meest haandgribelige Usandheder, og ligesom de falske Vidner, som vare komne frem imod mig den foregaaende Dag, modsagde de sig selv saa tydeligt, at Retten ikke vilde anerkjende deres Vidnesbyrd. Andre bleve fremkaldte, som ved deres Iver viste, at de vare villige nok til at bevise Noget imod mig; men Alt, hvad de formaaede, var, at de fortalte et eller andet, som Andre havde fortalt dem. Paa denne "intetsigende og fortrædelige" Maade vedbleve de i en temmelig lang Tid, indtil Newel Knight tilsidst blev kaldt frem og examineret af Lovkyndig Seymour, som der specielt var sendt Bud efter i denne Anledning. En Lovkyndig, Burch, var tillige paa Forfølgelsens Side; men Hr. Seymour syntes at være en mere nidkjær Presbyterianer, og viste sig meget bekymret og bestemt paa, at man ikke skulde lade sig bedrage af Nogen, som bekjendte Guds Kraft og ikke „fornegtede hans Kraft."

Saa snart som Hr. Knight var bleven tagen i Ed, begyndte Hr. Seymour at gjøre ham følgende Spørgsmaal: —

Uddrev ikke Arrestanten, Joseph Smith jun., Djævlen af Dem? — Nei, min Herre.

Hvorledes, har De ikke faaet en Djævel uddreven af Dem? — Jo, min Herre.

Og har ikke Joseph Smith havt en Haand med deri, da det skete? — Jo, min Herre.

Og uddrev han den ikke af Dem? — Nei, min Herre; det skete ved Guds Kraft,

og Joseph Smith var Redskabet i Guds Haand ved den Leilighed. Han bod den at vige fra mig i Jesu Navn.

Er De og vis paa, at det var Djævlen? — Ja, min Herre.

Saae De den, efterat den var uddreven af Dem? — Ja, min Herre, jeg saae den.

Tør jeg spørge: Hvorledes saae den ud? — (Een af mine Lovkyndige underrettede her Vidnet om, at han ikke behøvede at besvare det Spørgsmaal). Vidnet svarede: Jeg troer ikke, jeg behøver at svare paa Deres sidste Spørgsmaal; men jeg vil gjøre det paa den Betingelse, at De tillader mig først at gjøre Dem et Spørgsmaal, og De besvarer mig, nemlig: Fatter De, Hr. Seymour, de Ting, der ere af Aanden? — Nei, svarede Hr. Seymour, jeg tiltager mig ikke Noget saa stort. Nu vel da, svarede Knight igjen, det vilde ikke nytte Noget at fortælle Dem, hvorledes Djævlen saae ud; thi det var et aandeligt Syn, og fattedes aandeligt; og følgelig vilde De ikke forstaae det, jeg fortalte Dem derom. Juristen bøiede sit Hoved, medens Tilhørernes høie Latter fokyndte hans Nederlag. Hr. Seymour henvendte sig nu til Retten og i en lang og heftig Tale bestræbte han sig paa at sværte min Karakteer og gjøre mig skyldig i de Beskyldninger, som vare blevne førte imod mig. Iblandt Andet kom han frem med en Historie om, at jeg havde været en Pengegraver; og paa denne Maade vedblev han, i Haab om at gjøre Indflydelse paa Retten og Folket imod mig.

Hr. Davidson og Hr. Reid talte derefter til mit Forsvar. De fremstillede i ægte Farver det forfølgende Partieś Beskaffenhed, Øiemedets Ondskab og den øiensynlige Lyst til at forfølge den, de forsvarede, hellere end at lade ham vederfares Retfærdighed. De optoge de forskjellige Argumenter, som Forfølgernes Jurister havde fremført imod mig, og efterat de havde viist deres yderst utidige Snak og urigtige Anvendelse, skrede de frem til at undersøge Vidnesbyrdet, som var bleven fremført, og enhver af dem takkede i Talens Løb Gud, for at han var bleven antagen til saa god en Sag som at forsvare en Mand, hvis Karakteer bestod saa godt Prøven af en saa skarp Undersøgelse. I Sandhed, skjøndt disse Mænd ikke vare regulære Jurister, vare de dog ved denne Leilighed istand til at bringe deres Opponenter til Taushed, og overbevise Retten om, at jeg var uskyldig. De talte ligesom Mennesker, der vare inspirerede af Gud, hvorimod de, som vare arrangerede imod mig, skjælvede under Lyden af deres Røst, og ængstedes for dem ligesom Misdædere for Rettens Domstol.

Størstedelen af den forsamlede Mængde havde nu begyndt at finde, at Intet kunde forsvares imod mig: endog Retsbetjenten, som arresterede mig og truede mig saa slemt, kom nu og undskyldte sig for mig og bad mig om Forladelse for hans Adfærd imod mig; og saa meget havde han skiftet om, at han underrettede mig om, at Pøblen havde besluttet, at de, dersom Retten frikjendte mig, vilde have fat paa mig, og gjennemprygle mig, og tjære og fjædre mig; og endvidere, at han var villig til at beskytte mig og føre mig ud i Sikkerhed ad en eensom Vei.

Da Retten fandt, at de Beskyldninger, der vare førte imod mig, ikke vare begrundede, blev jeg følgelig frikjendt til mine Venners store Tilfredshed og til mine Fjenders store Ærgrelse, hvilke endnu vare fast besluttede paa at gjøre mig Fortred; men ved Hjælp af min nye Ven, Retsbetjenten, blev jeg istand til at undslippe dem, og bane mig Vei til min Hustrues Søsters Huus, hvor jeg fandt min Hustru med megen Ængstelse at forvente Udfaldet af disse ugudelige Fremgangsmaader; i Forening med hende ankom jeg den næste Dag i Sikkerhed til mit eget Huus.

Efter nogle faa Dages Forløb vendte jeg dog tilbage til Colesville i Forening

med Oliver Cowdery i den Hensigt at give dem Haandspaalæggelse, som vi saaledes havde været nødte til at forlade for en Tid. — Vi havde neppe naaet Hr. Knights Huus, førend Pøblen saaes at samle sig for at imodstaae os, og vi ansaae det for Viisdom at forlade Stedet for at begive os hjem, hvilket vi gjorde, uden end og at tøve for at nyde nogen Forfriskning. Vore Fjender forfulgte os, og det var mange Gange alt det, at vi kunde undslippe dem; alligevel magede vi det dog saaledes, at vi naaede hjem, efter at have travet om hele Natten, undtagen en kort Tid, hvori vi vare nødte til at hvile os under et stort Træ ved Siden af Veien, og verelviis sove og vaage. Saaledes bleve vi forfulgte for vor religiøse Tro — i et Land, hvis Constitution guaranterer ethvert Menneske uryggelig Ret til at dyrke Gud i Overeensstemmelse med dets egen Samvittigheds Overbeviisning — og tillige af Mennesker, som vare Lærere i Religion, og som ikke vare uvillige til at forsvare denne Rettighed for sig selv, skjøndt de saaledes overflødigen kunde negte os den. For Exempel var Cyrus M'Master, en Presbyterianer af stor Anseelse i sin Kirke, en af Hoved-Tilskynderne ved disse Forfølgelser; og han sagde engang personlig til mig, at han ansaae mig skyldig uden Dommer eller Jury. Den berømte Dr. Boyinton, ogsaa en Presbyterianer, var en anden Tilskynder til disse vanærende Gjerninger; og en ung Mand ved Navn Benton, af samme Troes-Bekjendelse, aflagde sin Ed til den første Arrestdom imod mig. Jeg kunde nævne mange Andre endnu, men for Kortheds Skyld vil disse være tilstrækkelig for den nærværende Tid.

Jeg vil dog sige, at under alle de Prøvelser og Gjenvordigheder, som vi have gjennemgaaet, skjænkede Herren, der godt kjendte vor spæde og empfindlige Tilstand, os af sin Naade en Hjælp, og gave os „Linie paa Linie, Lidet her, Lidet der,“ af hvilket følgende var en kostelig Ret: —

(Fortsættes).

Præsident Brigham Youngs Tale ved Hoitideligholdelsen af den femte Aarsdag af den 24de Juli. — Pionerernes Indtog i Store-Salt-So Dal.

(Fra the Deseret Nevs).
Berettet af G. D. Watt.

Jeg ønsker kun at gjøre nogle faa Bemærkninger til denne Forsamling, da Tiden, som gives os denne Morgen, næsten er tilendebragt. De Taler, som ere blevne holdte, førend jeg reiste mig, ere meget gode, som de tillige ere sande. Der er Noget, som ikke er nyt for Størstedelen af denne Forsamling, skjøndt der kan være Somme tilstede, som maaskee ere uvidende derom.

Nok at sige, at fem Aar før denne Dag nærmede Pionererne sig denne Dal med deres Agerdyrknings-Redskaber og Huusgeraad etc., hvilket blev representeret af dem idag. Vi kom i den Hensigt at finde et Sted, hvor vi kunde nedsætte os, og hvor vi kunde dvæle i Fred. Dette Sted har vi fundet. Dersom de Hellige ikke kan nyde den Fred, som er dem saa kjer her, saa maa jeg sige, kjender jeg ikke det Sted paa Jorden, hvor de kan det. Hvor kunde der findes et Sted, hvor vi kunde nyde Frihed i Tanke, Frihed i Tale og Frihed i Gudsdyrkelse? Hvis ikke i disse Bjerge, saa kjender jeg ikke Stedet.

Vi have her nydt fuldkommen Fred i fem Aar og jeg trøster mig med, at vi skal nyde den i mange Fremmere, som skal komme. Dersom de Hellige forfølges, er det til deres Bedste; dersom de uddrives, er det til deres Bedste; følgelig slutter jeg da deraf, at jeg ikke har Noget at frygte for i alle de Forfølgelser eller Besværligheder, som jeg skal gjennemgaae i Forening med dette Folk, kun eet, og det er, at fare vild fra den Religion jeg har annammet, og blive forladt af min Gud. Dersom Du eller jeg skulde see den Dag, skal vi paa engang see, at Verden vil elske sit Eget; og Nød, Forfølgelse, Død, Ild og Sverdet vil aflade at følge os.

Dersom de Sidste-Dags Hellige opfylde deres Kaldelse, vandre ydmyge for deres Gud, gjøre det, som er deres Fader i Himmelen velbehagelig, da er jeg saa dristig at sige, at ikke alene fem Aar, men Snese af Aar skal bortrulle, uden at de Hellige nogensinde bleve forstyrrede eller uddrevne igjen fra deres Besiddelser: saaledes er ogsaa dette til vort Bedste.

Jeg reiste mig dog ei for at holde en Tale i denne Retning, men for at erindre Eder om de Velsignelser, vi nu have Retighed til at nyde. Da vi første Gang nærmede os denne Dal, var der ikke et Menneske paa Jordens Overflade, som nogensinde havde skuet disse Dale blandt disse Bjerge, eller som vidste Noget om det store Basin, som vidste om Korn, eller nogensomhelst Sæd kunde frembringes her. Kan Du finde det Menneske, som havde nogen Kiendskab til det store Basin, som det kaldes, der troede, at der kunde bringes et Ax til Modenhed derstedS? Der findes ikke det Menneske paa Jorden, naar Du undtager det Folk, kaldet Sidste-Dags-Hellige. Vi kom hertil og saaede vore forskjellige Sædsorter for fem Aar siden; de voxede op, men de modnedes ei, skjøndt Boghveden maaskee vilde have modnedes, hvis man behørig havde taget vare derpaa; ogsaa nogle andre Kornsorter vilde have kommet til Modenhed saameget, at de kunde have ernæret en lille Koloni her: alligevel, de levede; hvorledes? Formedelst deres Troe, skal jeg sige saa? Jo, tildeels saa; thi havde de ikke havt Troe, vilde de visseligen aldrig være kommen til dette Sted: det er de Sidste-Dags-Helliges Troe, som førte dem hid.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Mormonerne. — Hr. Clay Lee skriver fra Store-Salt-Sø Stad til Bladet „Milwaukee Wisconsin" som følger, med Hensyn til de „Sidste-Dags-Hellige": „Endskjønt vi ikke ventede at komme til denne Stad, da vi forlod Milwaukee, besluttede vi dog at tage denne Vei, da vi fandt, at vi vilde faae bedre Føde til vore Heste og undgaae en Ørken ved at komme denne Vei. Staden selv indeholder omtrent 7000 Indbyggere; men foruden dette er Store-Salt-Sø Dal, fra omtrent 300 til 500 Mile, tæt bebygget med Bøndergaarde og Smaabyer. Det er Synd, som man har „fortalt Løgne" om disse Mormoner. Jeg har aldrig seet et mere fredeligt, ædrueligt, vindskibeligt og triveligt Folk i mit Liv. Deres Stad er et fuldkomment Mønster paa Nethed, og Enhver synes at være virksom og beskjæftiget i den. De ere just ifærd med at etablere et Garveri og en stor Støvle- og Sko-Fabrik. Enhver, der kommer hid at bo, kan faae en Bondegaard for blot Opmaalings-Omkostningerne, omtrent 6 Dollars for 160 Acres, og tilmed Land, som vil frembringe 50 til 60 Skjep-

per Hvede pr. Acre. Hvede koster her 1 Dollar pr. Skjeppe." St. Louis Union.

San Bernadinos blomstrende Tilstand. — Den mormonske Coloni Bernadino faaer bestandig stor Tilvært fra Store-Salt-Sø af baade enkelte Mennesker og Familier af den ypperlige Syd-Vei. Denne Coloni er i en fordeelagtig Tilstand. Man frygter, at den vil optage og styre Forretningerne i den sydlige Deel af Staten. De faa Amerikanere, der boe adspredte i de lavere Districter, ere de meest dovne, skjødesløse og uvirksomme af den angelsaxiske Race i Californien. Syd-Californiens Skjebne er snart vristet ud af de Uværdiges Vold.

New York Tribune.

— Da man engang spurgte Plato, hvorlænge han agtede at være Discipel, svarede han: „Saalænge jeg ikke skammer mig ved at blive visere og bedre.

— Under et Kjævleri, som fandt Sted for nogen Tid siden i den amerikanske Congress, raadede en Hr. Cullom en Taler fra den mosatte Side at skaffe sig noget Liim og hefte sig fast til sit Sæde, og saaledes haandhæve sin Værdighed.

— Tænk førend Du handler, men tænk ei saalænge til Du taber Lysten til Værket.

— Hovmod kan ikke taale Revselse, men Ydmyghed bøier sig for den.

— Synd og Sorg ere uadskillelige.

— Til Zion vil være bedst at fly, naar Plager gaae over Land og By.

— Zion et Hjem kun bliver for dem, som gjennem Trængsler modig gaae frem.

— Ved at aflede Vandet i Haarlemmer-Søen er en uhyre Masse af Menneske-Been bleven fundet paa det Sted, hvor, ifølge et topographisk Kort, som blev tegnet i Aaret 1545, den ulykkelige Landsby Nieuwein Kerke var beliggende; hvilken i 1539 blev opsluget, ved at Nordsøen brød igjennem, hvilket dannede Haarlemmer-Søen.

Family Herald.

Poesie.

Et frydfuldt Budskab lyder nu
Til Jordens faldne Skarer,
Som river Mørkets Slør itu,
Og Sandhed aabenbarer,
Forkynder tusindaarig Fred,
Derefter evige Salighed
I Herlighedens Rige;
Blandt Myriader Engle, da
Vi synge skal: Halleluja!
Og Tak vor Skaber sige. —

Saa eftertænk et Øieblik,
Ja overvei det nøie,
Og følg ei Daarers gamle Skik,
Som aldrig sig vil føie,
Men stedse fastere sig beed
Til gammel feig Vankundighed,
Guds Viisdom reent forstøde;
De eengang vil beskæmmet staae,
Naar Troens Vise Lønnen faae,
Der Herrens Bud adløde.

Nu, hvilke ere Herrens Bud?
Vil Mange maaskee spørge;
Og hvad er det, som raabes ud?
O! hvorfor skal vi sørge?
See Christi Lærdom læres her
I Kirker og Forsamlinger,
Om vel endeel forskjelligt;
Nu — tænk og døm saa med Forstand,
Om det Guds Kirke være kan;
Hans Ord er klart og helligt.

Kun een den Rette være maae
Og vil af Gud erkjendes,
De Andre som Forfaldne staae
Og skal som Klinte brændes:
Guds Kirke findes nu paa Jord,
Opbygget paa Guds eget Ord
Med Hoved og med Lemmer;
Dens Tegn og Gaver i et Heelt
Den følger, og er ikke deelt —
Men alle Værket fremmer.

Dens Lærdom smukt i Samklang staae
Med hvad om Den er skrevet:
At først man sig omvende maae
Fra Synd, som er bedrevet,
Og derpaa med et ydmygt Sind
Igjennem Daabens Dør gaae ind
Og Herrens Vei betræde,
Da styrket ved den Hellig-Aand
Man føres ved en mægtig Haand
Fra Babel bort til Glæde.

Kom derfor Alle og Enhver!
Og modtag Herrens Naade;
Thi Zions Lys, nu ogsaa her
Velsigner overmaade;
O! hjælp at rulle Værket fort,
Da Prøvens Tid dog kun er kort
Og Herrens Røst nu kalder.
O! hver en Hellig lover Gud,
Som ledte os fra Mørket ud,
Før Babel Riger falder.

E. E. Christensen.

Rettelser.

I „Stjernen" Nr. 7, Side 102, Linie 10., staaer formedelst feil Oversættelse: „at Mennesket kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen Sandhed af den Hellig-Aand, eller annammer nogen Vildfarelse fra den Hellig-Aand". Læs: at Mennesket kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen aandelig Sandhed eller annammer nogen aandelig Vildfarelse; thi Meningen er ikke, at der udgaaer Vildfarelse fra den Hellig-Aand; men at Gud skal sende dem kraftige Vildfarelser ved Vildfarelsens Aand, at de derved skal komme under Fordømmelse, dem som ikke vilde annamme Sandheden. (2 Thess. 2. 11—12.)

I Nr. 8, 1ste Spalte, Linie 8., staaer: et nyt Evangelium. Læs: „det nye og evige Evangelium." Det bemærkes, at Evangeliet er nyt, fordi det har været borttaget fra Jorden saavelsom Præstedømmet og nu gjengivet ifølge Forjettelserne; og det er evigt, fordi det er uforanderligt og derfor gjengivet i samme Orden med samme Principer, som det før har været givet; ligesom Gud og før har oprettet og fuldbyrdet en evig Pagt baade med Israel og Hedningerne; men som er brydt, overtraadt og tabt af begge, hvilket blev deres Frafald, og derfor vil Gud efter sin Forjettelse igjenopprette og fuldbyrde en ny og evig Pagt. (Ebr. 8, 8—9.)

Side 126, Linie 7., staaer: og Jordkloden, læs: „af Jordkloden".

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.